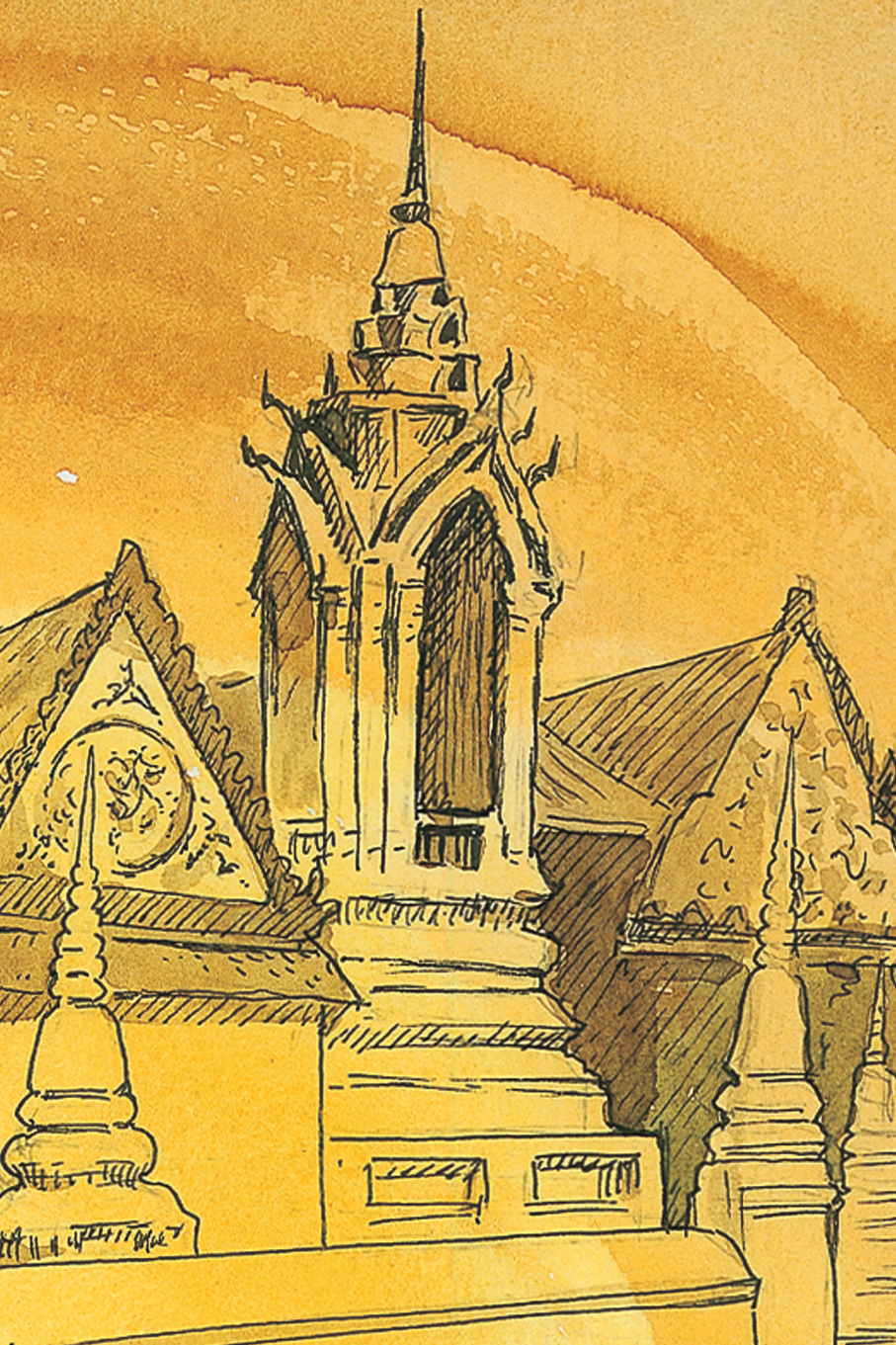

นักเรียนของหลวงปู่

คุณยายเคยเล่าว่า เมื่อแรกเริ่มที่เข้าไปอยู่ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านต้องยอมอดทนทุกอย่าง เพื่อให้ได้ศึกษาวิชชาธรรมกายจากพระเดชพระคุณ หลวงปู่ เนื่องจากรูปกายภายนอกของท่านผ่ายผอม และสัปร้งไปด้วยเส้นเอ็น คนในวัดมักจะเข้าใจผิด คิดว่าท่านเป็นวัณโรค ซึ่งในสมัยนั้นถือว่าเป็นโรค ติดต่อร้ายแรงที่รักษาให้หายได้ยาก เมื่อเป็นแล้ว ส่วนใหญ่จะเสียชีวิต ใครๆ จึงพากันรังเกียจท่าน

...นักเรียนของหลวงปู่...

เพราะเกรงว่าโรคจะติดต่อมาถึงตน แม้เวลาที่คุณยายไปรับประทานอาหารที่โรงฉัน ก็มีผู้ที่เข้าใจไม่ถูกต้องแสดงอาการปฏิกิริยาอันไม่เหมาะสม เช่น ใส่จานข้าวให้คุณยาย เพราะไม่อยากเข้าใกล้ แต่ท่านก็ยังคงสงบนิ่งเฉย ไม่ได้ตอบด้วยอาการใดๆ

คุณยายสามารถรักษาใจให้สงบเป็นปกติได้ เพราะท่านมีวิธีการคิดที่แตกต่างจากคนทั่วไป ท่านเคยบอกหลวงพ่อกว่าให้เราดูเฉยๆ คิดเสียว่าเรามาเพื่อเรียนวิชาธรรมกาย ส่วนอาหารก็เป็นของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ใครจะให้ด้วยอาการอย่างไรก็ไม่เป็นไร ขอเพียงมีข้าวให้รับประทานผ่านไปมือหนึ่งก็พอ จะได้มีกำลังวังชาหล่อเลี้ยงร่างกายให้แข็งแรง เอาไว้ใช้สำหรับปฏิบัติธรรม ทำความเพียรศึกษาวิชาธรรมกาย และตอบคำถามต่างๆ ของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำให้ได้ เรามีหน้าที่เพียงเท่านี้

...นักเรียนของหลวงปู่...

การที่ใครเขาคิดว่าคุณยายเป็นวัณโรคก็เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจ ท่านไม่ถือสา การไม่ถือสาเป็นสิ่งดี เพราะถ้าเราไม่ถือสา เรื่องก็กลายเป็นลมเป็นแล้ง แต่ถ้าถือสาก็จะกลายเป็นเรื่องเป็นราว ใจจะฟุ้งซ่านอยู่เรื่อย ๆ ว่าทำไมเขาถึงทำกับเราได้ อย่างนี้แล้วใจก็จะไม่หยุดนิ่ง

แม้ว่าทุกคนจะอุทิศตนเข้ามาสร้างบารมีในวัดแล้ว แต่ก็ยังคงมีกิเลสหลงเหลืออยู่ ถึงกระนั้นคนในวัดก็ยังประณีตกว่าคนข้างนอก ถ้าคนข้างนอกไม่พอใจกันก็อาจทำร้ายร่างกายกันได้ แต่คนในวัดอาจจะใช้เพียงแคว่จากรหรือแสดงออกทางกายบ้าง คุณยายไม่ได้ใส่ใจกับสิ่งเหล่านี้เลย ท่านใช้วิธีปรับใจให้อยู่เหนือสิ่งแวดล้อมและทำความเข้าใจในบุคคลรอบข้าง จึงไม่เคยคิดเอาเรื่องเอาราวกับใคร สิ่งนี้ทำให้หลวงปู่ได้ข้อคิดว่า หากเราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมของเราได้ก็ให้ปรับที่ใจของเราเอง

...นักเรียนของหลวงปู่...

ต่อมา เมื่อคุณธรรมและความดีของคุณยายเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ใกล้ชิด ท่านจึงกลายเป็นที่รักและเกรงใจของทุกคน ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด ร่างกายอันผอมบาง แต่สงบเสงี่ยมสง่างามของท่านก็มักจะทำให้ผู้ที่พบเห็นอยากเข้าใกล้ เพราะท่านเป็นเหมือนร่มไม้ใหญ่ที่ยังความรู้สึกร่มเย็นกายและใจให้บังเกิดขึ้นกับผู้ที่มาพักพิงได้เสมอ

